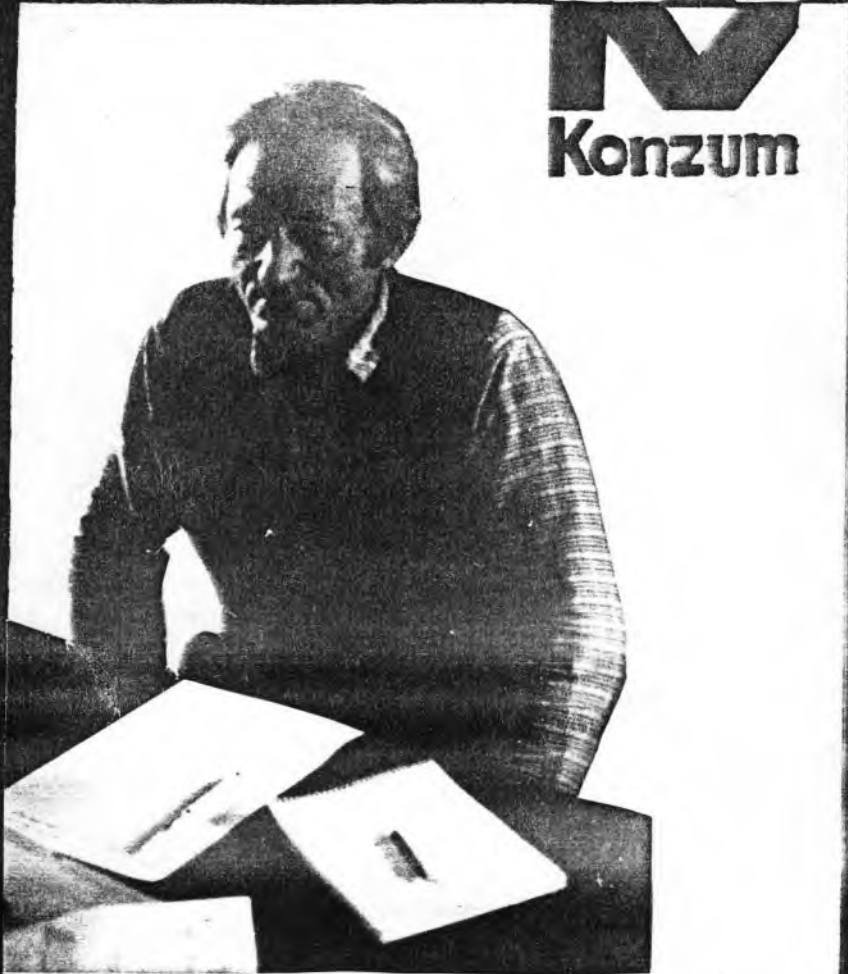

K
Konzum

W . INTERVIEW . INTERVIEW . INTERVIEW . IN

Připojujeme se k RUDEMU PRÁVU a společně s členy její redakce blahopřejeme i my VÁCLAVU HAVLOVI k narozeninám.

RP. ze dne 7. 10. 1989

■ Dne 5. 10. 1989 oslavil narozeniny FERDINAND VANĚK z Malého, Hrádku. Za jeho namáhavou práci, kterou ve svém životě vykonával a vykonává, mu děkují a do dalších let hodně zdraví a dalších pracovních úspěchů mu přeji jeho spolupracovníci a přátelé. 41329-C

Podobné snímky, jež přibližovaly atmosféru olomouckého nám. v prošlém loňském roce, kdy účastníci požadovali svobodu pro A. Navrátila, tehdy obletěl celý svět.

Bij de wake voor Augustin Navratil in Olomouc wordt een kruisbeeld opgehouden en het V-teken gemaakt. Navratil, een arbeider die een petitie voor godsdienstvrijheid opstelde die door 600.000 Tsjechoslowaken is getekend, is als „paranoïde querulant” in een psychiatrische inrichting opgesloten. (Foto Reuter)

Eerste toegelaten demonstratie voor mensenrechten in Praag

PRAAG, 12 dec. — Vierduizend mensen hebben zaterdag in een buitenwijk in Praag de eerste toegestane onofficiële demonstratie voor de mensenrechten sinds januari 1969 bijgewoond.

De betoging op het Skroupovoplein, vier kilometer buiten het stadscentrum van Praag, was het resultaat van besprekingen tussen

van de Tsjechoslowaakse republiek en beluisterde hoe Marta Kubisova, een zeer populaire zangeres die om politieke redenen sinds 1969 niet meer heeft mogen optreden, het Tsjechische en het Slowaakse volkslied zong.

De menigte nam resoluties aan waarin de vrijlating werd geëist van twintig politieke gevangenen

Duizend katholieken hebben in Olomouc een wake gehouden om de vrijlating te eisen van Augustin Navratil, een activist die een petitie heeft opgesteld waarin om meer religieuze vrijheid werd gevraagd. De petitie werd binnen enkele maanden door 600.000 geïntekend in Tsjechoslowaakije ondertekend. Navratil werd gearres-

TAIZÉ

EVROPSKÉ SETKÁNÍ
MLÁDEŽE

POUŤ DŮVĚRY NA ZEMI

Wrocław

28 PROSINCE 1989 - 2 LEDNA 1990

- ① UBYTOVÁNÍ VE FARNOSTECH A RODINÁCH
- ② KAŽDÝ DEN SPOLEČNĚ MODLITBY
V HLAVNÍCH KOSTELÍCH VE STŘEDU MĚSTA
A NA STADIONU
- ③ SDÍLENÍ ZKUŠENOSTÍ VE FARNOSTECH
A PŘEMÝŠLENÍ O PRAMENECH VUJITĚNÍHO
ŽIVOTA, ABY SE ZEMĚ STALA OBYVATELNOU
PRO VŠECHNY

TAIZÉ COMMUNAUTE 71250 CLUNY FRANCE
TEL: 0033/85.50.18.18

K O N Z U M
olomoucký nez. listy občanské
říjen 1989

Obsah

sv. Václava	1
mladá generace	2
setkání evropské mládeže	4
prohlášení evrop. mládeže	7
úcta k životu	9
Le Figaro nás předběhlo o	
jediný den / k obálce /	14
transcendentální zkušenost	18
stěhování duší	24
přihláška k setkání evrop. mládeže	28

28. září t. r. si pražané připomenuli 1060 výročí zavraždění patrona na ČECH a MORAVY. Po ukončené mši v katedrále sv. Víta se shromáždilo na 3-5 tisíc na nám. sv. Václava, kde položilo za zpěvu svatováclavského chorálu věnce a květiny k soše českého patrona.

ORA PRO NOBIS

1. Svatý Václave, vévodo české země, kniže náš,
pros za nás Boha, svatého Ducha! Kriste eleison.
2. Ty jsi dědic české země, rozpomeň se na své plémě,
nedej zahynouti nám i budoucím, svatý Václave! Kriste eleison.
3. Pomoci my tvé žádáme, smiluj se nad námi, utěš smutné, zažeh
vše zlé, svatý Václave! Kriste eleison.
4. Nebeské jest dvorstvo krásné, blaze tomu, kdáž tam dojde, v
život věčný, ohen jasný svatého Ducha, Kriste eleison.
5. Maria, matko žádoucí, tys královna všemohoucí, prosíš za nás,
za křestany, svého Syna, Hospodina, Kriste eleison.
6. Andělé svatí nebeští, račte nás k sobě přivésti tam, kde chvála
nepřestává věčného Boha, Kriste eleison.
7. Všichni svatí za nás proste, zahynouti nám nedejte, svatý Víte,
svatý Norberte, svatý Zikmunde, svatý Prokope, svatý Vojtěše,
svatý Jane Nepomucký, svatá Ludmilo, svatý Václave Kirie eleison
8. Bohu Otci chválu vzdejme, svatým křížem se žehnejme ve jménu
Otce i Syna jeho i Ducha svatého, Kriste eleison.

2000 hod. zpěv svatováclavského chorálu. V tu chvíli vtrhli na Václavské nám. cpendrekovaní policisté, vytlačeli zpívající dav do bočních ulic a znovu opakovali své totalitní praktiky.

ORA PRO NOBIS

5.X. dostal z rukou švédského krále Olafa V. NOBELOVU CENU MÍRU patnáctý tibetský dallajláma, který žije od r. 1951 v exilu v Paříži. Je to duchovní a světský vládce Tibetu, kterého komunistický režim tímto způsobem odstranil, aby mohl šířit svůj masový ateismus. / V CSSR byl kandidátem V. Havel /.

MLADÁ GENERACE - ALFA A OMEGA V SOUČASNOSTI Vitia nostra quia amamus, defendimus et malumus excusare illa quem excutere. SENECA./Protože máme rádi své chyby, hájíme je a raději je chceme omluvit než vymýtít./ Mládež vždy patřila, snaží se patřit a snad i bude patřit mezi nejprogresivnější prvky společnosti, s kterými vždy museli počítat politici, filosofové, ekonomové, sociologové. Byla vždy postrachem vykoristovatelů a nadějí utlačovaných. Byla vždy morálním svědomím společnosti, ve které existovala. Ještě mnoho atributů by jí mohlo být přisouzeno - a právem. Mládež, to je přímo ztělesnění jednotnosti v mnohosti. To je nepřeborná škála názorů, postojů a pozic. Snad i tomuto výkladu vědí mládež za své povážení na zásadní hodnotu proti starší, které je již fyziologickým úpadkem. Mládí je často pojaté jako symbol dokonalosti. Jsme jím tak nadšeni, že zapomínáme, jak je myšlenkově, rozumově i zkušenostmi nevyzrálé a nedokonalé. Adorujeme je, zaslepení jeho půvabem tak, že ařazujeme neúplnost a nezralost úplnosti a dokonalosti. Tato adorace mládeže vede k tomu, že mládež začne sama sebe považovat za autoritu, která již nad sebou nikoho nesnese a neuznává. A to je první problematický moment nastupující generace. Druhým pak je relativní nadbytek, ve kterém vyrůstá. Vedeme mládež ke konzumnímu životu a nejsme schopni tento způsob života materiálně zabezpečit. Navíc se zdá, že by touha po vymoženostech techniky a organizace, které lidstvo propadlo jako nedostupnému svodu, učinila mládež šťastnější.

Vlastnictví věcí, ani blahobyt nepřitahuje, jak je možné přesvědčit se u části mládeže ve vyspělých kapitalistických státech. A to zcela podle pravidla, že máme-li něco, stojíme právě o to, co nemáme. Co tedy nemá mládež, která má zdánlivě všechno? Dozrála rychle, takřka a přes noc, a objevil se ve světle dne jako nový faktor, který konzumní člověk, neshopem odlišovat podstatné od nepodstatného nepředvídal, s nímž se však musí počítat.

Navíc je nepohodlný, neboť nejen ne navazuje, ale je vybušný, zavrhuje a revoltuje. Stává se problémem. Stoupá kriminalita mládeže, narůstá narkomanie a promiskuita, dochází k přímé reakci nakonzumní způsob života. Orientuje se ve světě s nesnázi o to těžšími, že se jí dostalo do vlnky dvou výše uvedených danajších darů, adorace a nadbytku. Chybí jí klid, potěchy a zájmu. Neví, proč by se měla vzdělávat a pracovat, když má všechno bez práce, když je zábava a hra daleko za-

jímavější a sn
 ažší, a když je stej
 ně znuděna vším. Jelik
 ož pak ko nzumní
 člověk je v pods
 tatě p or aženec
 ký s ě otik,
 chybí mládeži, v
 co by měla věřit a pro co
 by se měla angažovat. Chybí jí ta
 ké autorita, kterou by m ohla uznávat,
 neboť ačkoliv vztah dospělého k mládeži je
autoritativní, není dospělý autoritou. Sám t

tětiž neví, kde stojí, je shledán měkkým a není
 schopen imponovat. Vlivem absence pozitivních vz
 orů a společenská neplnoprávnosti si mladá generace
 zákonitě hledá náhradní uplatnění. Bominemme-li sport

nebo umění, kde se prosadí jen opravdový talent, a to
 jen v případě "ideové vyspělosti", může ve skutečnosti
 mladý člověk uplatnit svoji odvahu, zručnost a svoji fy
 zickou a duševní sílu pouze ve skupinkách sobě rovných,
 přibližně stejně starých jedinců. Vytváří si party, k
 kde není handicapován svým věkem a ve kterých má možnost
 vyniknout. Vzniká tak dílčí kultura či subkultura, která
 má vlastní hodnotové stupnice, vlastní pojetí morálky i
 zákony. V některých případech jsou tyto skupiny zaměřeny
 společensky pozitivním směrem, ale ve své většině negati
 vně zaměřují své členy k růstu odporu vůči establishmentu
 Jedním ze zvláštních, ale častých projevů tohoto odporu
 je nonkonformismus. Ovšem, dochází zde k jednomu parado
 xu --nejvíce konformní jsou právě ti mladí lidé, kteří
 si zakládají na své nonkonformitě, na své schopnosti ne
 govat všechny zásady a hodnoty kolem sebe a nepořizovat
 se. Je to jasná zdánlivá neřizčovinnost. Ve skutečnosti
 se dnes část mládeže vyznačuje otročskou konformitou s v
 vlastní skupinou. Kompenzují si tak ztracený nebo nikdy
 neocsažený pocit jistoty a sebejistoty. Proto dnes mláde
 ž nectí pravé hrdiny, ale pouze náhražky, časové idoly a
 hvězdy, protože mezi mladými tak rychle šíří módní hnutí,
 bez ohledu na hranice, rozdílnou řeč nebo společenský sys
 tém. Problém mládeže není žádný propagandistický trik, žá
 dný strašák, žádné zkreslování situace. Problém mládeže j
 je objektivní realita. Problémem se mládež stala zásluhou
 nepružností úřadů, výchovných systémů, neustálým opakováním
 zrofanovaných dogmat,... Ne vždy a všude se adekvátně reag
 uje na specifika mládeže, zákonitou reakcí pak je negativní po

stoj mládeže ke společnosti, která ji přehlídí. Mládež pozoruje mn
 oho věcí, které ji matou a trápí a naplňují ji neuvědomělou vzpour
 ou. Je to především hled po životě, který pozoruje u starších a ús
 pěšných. Vidí, že tito chtějí mít stále větší úspěch, více majetku
 a vlivu, a že nejsou ochotni vzdát se ničeho, co mají. A tak se v
 mládeži probouzí žárlivost, chtějí se co nejrychleji vyrovnat star
 ším, nastoupit do jejich pozic, mít také moc a význam. A protože t
 to velmi často nejde, zmocňuje se mládeže zvláštní dychtivost po p
 ožitcích. Útěk k alkoholu, drogám, vychloubání, nezřídká zločin.

28. prosince 1989 - 2. ledna 1990

tcheque

W R O C L A W - P O L S K O

Evropské setkání mládeže - pouť důvěry na Zemi.

Setkání mládeže z pravoslavných, evangelických i katolických farností skutečně celé Evropy, západní i východní dokonce i z jižních kontinentů, připravují bratři komunity v Taizé /Francie/ ve spolupráci s místní diecézí, s pastýři a s mládeží. Všichni se na "pout' důvěry" do Wroclawi připravují již teď doma modlitbami, setkáními, návštěvami v jiných církevních společenstvích, návštěvami nemocných, postižených atd. Setkání nebude mít charakter kongresu ani sjezdu jakoby nějaké organizace, ale bude založené na společných modlitbách, bohoslužbách, rozhovorech a osobních setkáních. Společenství v Taizé není organizací, která by sdružovala věřící, je stejně jako toto setkání spíš výzvou ke smíření všech lidí a k nasazení vlastních sil ve své domácí farnosti.

N á p l ň s e t k á n í : Ráno modlitby ve farnostech, dopoledne setkání ve farnostech - hledání znamení naděje - v poledne a večer společná modlitba pro všechny účastníky setkání v centru města, odpoledne tematické rozhovory ve skupinách.

P ř í j e z d ve čtvrtek 28. prosince 1989 mezi 7 až 12 hodinou.

O d j e z d v úterý 2. ledna 1990 po obědě.

Podstatou setkání je sdílení víry a života inspirovaného vírou, pro což je nezbytná účast na celém setkání /6 dní/. Proto by nebylo možné účastnit se jen části setkání.

N o č l e h y za velmi prostých podmínek po rodinách, v křesťanských společenstvích a ve farnostech. Každopádně si přivezte spací pytel a matraci.

P o p l a t e k za stravování, za městskou dopravu, za informační materiály a na úhradu ostatních nákladů setkání /např. pronájem veřejných prostor ap./ se bude platit na místě v PZL /částka odpovídající našim asi 250,- Kčs

V ě k : setkání je především určeno pro mládež od 17 do 30 let. Pro ně jsou určeny následující možnosti :

1. zúčastnit se programu ve skupině ve farnosti /viz náplň setkání/,
2. hledat zdroje víry ve skupině ticha,
3. pomáhat při vedení rozhovorů ve skupinách, při nácviu a zpěvu, při přípravě modliteb ap. V tom případě přijet již ve 26. prosince 1989 mezi 8 a 17 hodinou a předem to uvést na přihlášce.

Pozor !! 27.12. není možné přijet, příjem je po celý den uzavřen !!!

Věznové svědomí univ. prof. M. Kusý a JUDr. Černogurský mají k 24.9. 623 příznivců, kteří podepsali petici za jejich propuštění.

Setkání pro dospělé nad 30 let začíná až 28. prosince /nelze přijet dříve/. Navíc pokud by pro ně nestačilo ubytování stejně jako pro mládež, je třeba to také uvést na přihlášce. Dospělí, kteří doprovázejí skupinu, mohou se svou skupinou zůstat i na nocleh. Rovněž postižení by měli na přihlášce uvést, jaké budou potřebovat ubytování.

Skupiny usnadňují organizaci a umožňují i lepší přípravu na pouť před odjezdem. Včas si rezervujete dopravu. Avšak může se stát, že se budou muset větší skupiny rozdělit kvůli ubytování a také pro lepší navázání kontaktů.

Pozvání pro ty, kdo si je nemohou obstarat sami, jež je nezbytné pro cestu od nás do Bol-ska, můžete dostat, napíšete-li sá na adresu:

Krzysztof+iwona Pajak
ul. Nowodworska 97/35
54-438 Wrocław
tel: 57.15.92

V dopisu musíte uvést jméno, příjmení, přesnou adresu a datum narození.

Úřední pozvání však není totožné s přihláškou k setkání!

Přihlášky k setkání je nutno poslat do 15. listopadu 1989 na adresu:

Stanislaw Puchala
ul. Powstancow 21/7
40-039 Katowice
tel: 004832/511700

Vzhledem ke značnému počtu účastníků z celé Evropy je opravdu naprosto nezbytné, aby každý, kdo přijede, byl opravdu včas přihlášen.

/pozn. redakce, nemáte-li zájem o účast na celosvět. setkání mládeže, poskytněte přihlášku uvnitř čísla jiným zájemcům//

TAJEMSTVÍ ŠTĚSTÍ

Jak čelit nesnázím v životě? Tím, že se stále znovu vydáváme na cestu za tím podstatným. A to, co je podstatné, vždy prochází srdcem nebo - a to je vlastně totéž - hlubinami našeho nitra. Jak vydržet?

Tak, že se odvážíme jít vpřed po každé ztrátě odvahy, po každém neúspěchu. Ne se srdcem ideálním, ale s takovým, jaké je. Ne se srdcem, jaké nemáme: Bůh je promění.

Vyzařování Boha se projevuje prostřednictvím lidských slabostí a lidské zranitelnosti. Když se lidská bytost ocitne v bezvýchodné situaci, když si neví rady, zbývá jediné odevzdat se duši i tělem Bohu.

Kdyby člověk nebyl tak bezmocný, tak odzbrojený, asi by nehledal s takovou vášní tvůrčí sílu v Bohu.

Lidé křehcí jsou k druhým citlivější, jsou způsobilejší ke spolupráci. Tak zvaní silní se uzavírají do autoritářství a mají na okolí paralyzující účinek. Přijde den, kdy prosvitne tajemství štěstí. Není mimo nás, Království je... v nitru.

/bratr Roger - Pustiny v srdci vydávají květ/

Poněkud opožděně zde zveřejňujeme PROHLÁŠENÍ MORAVSKÉ MLÁDEŽE, jejímiž aktivními členy se můžete stát i vy !!!

PROHLÁŠENÍ MORAVSKÉ MLÁDEŽE

Jsme mladí lidé. Jsme součástí této společnosti, a proto se cítíme odpovědní za její vývoj. Protože nám není lhostejná budoucnost společnosti, a tím pádem není lhostejná ani budoucnost naše. Kolem sebe vidíme mnoho chyb, které se podepsaly na tváři dnešní mladé generace, Tato generace žije v absolutní lhostejnosti a nezájmu o veřejné dění, budoucnost i o vlastní život. To vede k tomu, že se mladí lidé uchylují k alkoholu, narkomanii a kriminální činnosti.

Hlavní příčiny celkového úpadku mladé generace spatřujeme v :

- neinformovanosti
- nedostatku příležitosti ke sportování a nedostatečné sportovní výchově již od raného dětství
- nedostatku příležitosti ke kulturnímu vyžití a nedostatečné kulturní výchově již od raného dětství
- nevyhovujícím a neperspektivním systému školství
- militarizaci společnosti

Chceme svým přístupem k životu, svým jednáním a svým mi činy přispět k nápravě stávajícího nepříznivého stavu. Chceme napomoci k odstranění těchto problémů ze života.

Na základě výše uvedeného jsme se rozhodli vytvořit společenství mladých lidí, bez rozdílu přesvědčení, kteří mají zájem budovat společnost očištěnou od těchto problémů.

Žádáme:

- Pravdivý a objektivní výklad novodobých dějin. Chceme znát příčiny omylů minulosti a žádáme důkladnou informovanost.
- Osvětlení teologického názoru a vysvětlení perzekucí proti církvi.
- Okamžité řešení problému nedostatečného finančního zabezpečení mladých rodin. Pohlížet na výchovu dítěte v úzkém kontaktu s matkou jako na zájem nadřazený zájmu odhodu matky do zaměstnání.
- Podporu při organizování sportovních akcí pro širokou veřejnost. Budování sportovišť a důkladného využívání ladem ležících/sportovišť/ objektů k tomuto účelu. Odstranit prioritní zájem tělovýchovných jednot o využití sportovišť pouze sportovci perspektivními pro vrcholové působení.
- Odstoupení osob z nedostačujícím rozhledem v mladé kultuře z funkce kompetentní pro výběr a organizování kulturních akcí pro mladé lidi. Do těchto funkcí pak dosadit mladé lidi s náležitým rozhledem a spolucítěním s mladým publikem.
- Zavedení nového systému školství, které by bylo objektivní výkladem dějin a odpovídalo požadavkům moderní doby.

V současné době se koná 54. kongres PENKLUBU v Torontu.

- Okamžité snižování stavu armády zastavení zbrojení, zákaz výroby zbraní a výbušnin. Toto jako kroky k absolutnímu zrušení armády.

Naše společenství bude usilovat o naplňování všech bodů uvedených v tomto prohlášení. Bude vydávat vlastní bulletin, ve kterém bude informovat o své činnosti, přebírat články z periodického a samizdatového tisku a osvětlovat bílá místa v dějinách. Bude pořádat přednášky, besedy, sportovní a kulturní akce. Bude jednat se státními orgány a při svém jednání s nimi bude zastávat postoj vyjádřený v tomto prohlášení.

Kontakt s MORAVSKOU MLÁDEŽÍ lze navázat mimo jiné na těchto adresách :

Radka Drahná
Pekařská 21
BRNO 602 00

Dalibor Havlík
Slunná 13
ERNO 617 00

00	00	00	00
00	00	00	00
000	000	000	000
0000	0000	0000	0000
00 00 0000		00 00 00 00	
00 000 00		00 000 00	
00 0 00		00 0 00	
00	00	00	00
00	00	00	00
00	00	00	00

..„Žijí a působí uprostřed své doby, v praktickém boji, stavějí se na tu neb onu stranu a bojují, jeden šavem a písmem, druhý mečem, někteří obojím.“

/K:Marx, B.Engels, XX, str.326/

.....
Klub nezávislé inteligence a Československá dem.iniciativa ve svém rozsáhlém programu nabídla vládě rozsáhlý program obnovy našeho státu.
.....

Dne 25.9. se konal soud s OTTOU VEVERKOU, 8.30 hod. na okr.soudě v Kladně. O.Veverka - sign.CH 77, člen mír.sdružení J.Lennona, byl odsouzen na I rok nepodmíněně za kladení věnců k Palach. Tyročí. Trest mu nebyl prominut a je nucen strávit ve vězení ještě 4 měsíce. Devět Otťových přátel vč.Václava Havla bylo fotografováno a filmováno, nebyli též vpuštěni do soudní síně. Po příchodu V.Havla k svému automobilu, / po procesu/ měl ve všech dveřích zalomeny kovové jehly, takže nemohl s přáteli odjet, a ani se dostat dovnitř.

ÚCTA K ŽIVOTU

Stále nemohu najít ten pravý stimul k napsání svého názoru k interrupčnímu zákonu. Zdá se mi, že vše podstatné bylo řečeno v obratně, správně a věcně rozestavených stanoviscích těch, kdo vehementně s novým zákonem nesouhlasí. Nicméně stále se ptám, kam jsme se, lidstvo, dostali, když tento brutální fakt povyšujeme na zákon. Naší víc jej tentokrát ani nekamuflujeme honosnou chimérou pokroku, ale přímo bezostyšně konkretizujeme jako ochranu ženina zdraví. Uzavírám se do obavy, že mi zde uniká pravá podstata tohoto zákona, že jeho formulace hrůzně zastírá likvidační instrukce, a těším se šalbou, že jeho přijetí bylo jen nějakým diplomatickým trikem načasovaným, a dočasným, neboť v populační ekonomice možná zjistí, že nás nebude mít ani kdo pohřbít.

To vše jsou zřetele, kterým povolání rozumějí lépe. Já mohu jen neuměle sledovat autenticitu svého vnímání. A tu stále klopýtám o nevyplnitelný pocit studu: My, potomci generací, které horoucně vzývaly Maticku, zatracujeme mateřství jako zmetkové harampádí, nad něž je kdejaká treta cennější. Vyměnili jsme mateřské starosti / i radosti / každodenní péče za pomeranč denně na dětský stůl. Nechali jsme vtrhnout odcizení do našich domovů v nejrafinovanější skrytosti. Pod heslem profesionálních zájmů, povinností a specializace oborů obětovali jsme rodinný stůl a polední / večerní / pospolitost. Všichni odcházejí za svými důležitými zaměstnáními, dítě - přítěž - se hází do kolektivu. Necháváme si bulíkovat, že dítě tento dětský kolektiv potřebuje. Jaký je výsledek takové potřeby? Depri-vace cotová, intelektuální, kolektivní potlačování osobnosti. To je život chtěných dětí. Zebráků o kus lásky, kterou jsme jim povinováni. Neboť láska je - v prozaické definici - čas. Čas v prožitku času, který věnuji tomu, koho miluji.

Zeptejte se třeba pediatrů, jaká je účinná terapie dětských nemocností: Matka v domácnosti, která dá hořký čaj dřív, než vyskočí teplota, nechá denně vyspat dítě do sytosti, má čas na pohlazení i cit pro včasnou herdu do zad.

A my patříme do generace tak hrubě zpustlých, že v svém malým tvorečkám odepíráme péči, čas, který potřebují. Pod prapory jakých hesel odmítáme a odstrkujeme dětskou ruce, která se chce té naší, velké, držet jako ochrání telky, v absenci jakého smyslu netoužíme po dětské naru-či, vstřícně rozepjaté? Z hlubin jaké negace ztrácí otec, matka, maminko, tatínku ten plný, obsažný a pevný zvuk?

Kde najdeme stopy účty k otcovství, kde se projevuje propagace mateřství? V kterém filmu například máme kojící matku jako prototyp krásy; objekt účty i žádostivosti? Vyspělí rodiče přece znají sílu prožitku nad koléb-kou i radost očekávání; matka, která uměla prožívat své mateřství / dřív bývaly ženy v 'požehnaném stavu', nyní

jsou ženy ,těhotné' - jazyk lidstva odhaluje lidstvo/ - může dlouze, krásně i něžně vyprávět o nenahraditelné kráse a výlučnosti právě tohoto prožitku, atd.atd.

Nechci sem šantročit to velké sávo obět, ani se nedomnívám, že rodičovství je obět. Rodičovství je přirozená vzájemnost. Děti totiž od prvního okamžiku počítí dávají víc, než umíme přijmout, dávají faktem budoucnosti záruku věčnosti. To my sálháváme, když neumíme s potěchou přijímat dary dětí, protože jsme odporně ekonomicky preparováni na kalkulační monstra konzumu.

Dřív byla žena žádána, aby povila dědice. Muž si přál mít komu odevzdat žezlo, dílnu, pole. Nevzniká degradace mateřství také tím, že dnešní muž nemá, co by ve firmním, rodovém dědictví odkázal, nepotřebuje mít následníka / nelze po muži chtít, aby si bytostně, primérně a toužebně přál miminko/.

Interrupční zákon není jen obžalobou lidstva, je též adresnou obžalobou mužů. Zabývala jsem se dosti dlouho tzv. ženskou otázkou, otázkou emancipace, abych dosti přesně věděla, jak se tato křehká sféra uvědomování žen vyvíjela a v čem se zhoubně odklonila od původního plánu i poslání. Zkrátka řečeno, máme sice tzv. moderní, novou ženu, žijeme však v sociální struktuře po staletí budované výlučně na muži. Také tento zákon vytvářeli muži, a nepopulárně, tvrdě řečeno, pro sebe, přestože je motivován ochranou zdraví ženy a obhajuje se utlocitně ohledem na neradostný život tzv. ,nechtěných' dětí /lehkovážnost a bezcitnost, s jakou programujeme dětství a vývoj ,chtěných' dětí, si ovšem nepřipouštíme/.

Naše kultura vyrostla víceméně na despektu k ženě /přirozeně s výjimkami některých dob a zářných osobních projevů./ Odkud se vzala ta náhlá preventivní ohleduplnost k ženě zdraví, v jakém zájmu se děje ta nebyvalá reference ženy, její vyčlenování? Muž je přece aktu plození přítomen rovnoměrně, z mužova semene v ženě klíně se rodí dítě. A tento klín, milencem žádoucí a laskaný, je posláze týmž mužem bezohledně poslán pod nůž k hanbě a ponížení? Vždyt zde nejde o těhotenství obecně a zobecněnou ženu, ale vždy pouze o konkrétní milenecký pár! Žena ,s outěžkem' je přece ,něčí' žena. K těhotenství se nepřichází epidemií jako ke chřipce a nákaze, těhotenství není ohrožené zdraví, je to projev a následek milování. Všichni to víme, to vědí i malé děti. Žena v tomto okamžiku už není sama jediná, sobě odpovědná, také její milenek má za ni i za sebe odpovědnost.

Čeština je v milostné brázdě úchvatně bohatá, minuciózní a přesná. Nejen diferencuje, rozlišuje mezi milencem a mužem milujícím atd., ale též prozrazuje, že žena, která se ,dala', odevzdala, ,patří' někomu.

Věřte, ženy by si přály vyspělé, k otcovství dospělé muže, ne duchovní zakrsky a morální pubescenty, kteří se legitimují tím, že se ke svým laskáním nechtějí znát. To nejsou slova zášti, to jsou slova odkrytí. Muži, kteří hotují pro interrupci, odhalují svou mileneckou neschopnost i absenci lásky /ve skutečné lásce a Lásce bychom o tématu interrupce vůbec neuvažovali. V jaké otupělé či nedospělé rovině myšlení se pohybujeme a k jaké morální nělčině se muži přiznávají, když se v následcích činů vytrácejí. Vždyt byli přece jedno tělo s ženou, pro důsledky má pak zůstat jen tělo ženy? Proč a jakým právem? /Uvažovalo by se vůbec o interrupčním zákonu, kdyby podobný zákrok byl prováděn v analogickém rozsahu na mužích?/

V pokleslé rovině jazyka muž udělal dítě a žena si je má „nechat vzít“. Kde se z plurálu „naší lásky“ vytráčí „naše dítě“ a začíná singulární cesta šikanování ženy? To je nejhorší področí žen, v jakém jsme se kdy octly, jestliže se smírujeme s legitimizací nezávazného milování. Neboť veřejně přistupujeme na to, že napříště budeme pokládány za objekt k milostné kratochvíli, protože když dojde k „maléru“, nebude to mužův či společný malér, ale odstranitelná ženina závada. A to jsme stále jen v rovině těl a lékařova skalpelu. Otevřít rovinu další, důležitější a základní rovinu citu a ideálu lásky - znamená vyprávět příběh milostného vztahu. A ten, kdy se v jeho současné kapitole podepisuje zákon o interrupci, jeví se jako příběh stoletími hrubě zanedbávaný, prozrazující též nejhrubší cynismus, s jakým se žena v dějinách setkala.

Proč musí být uzákoněna interrupce ve společnosti, v níž není hanbou být svobodnou matkou? Není to zločinné /nehoršete se nad tímto výrazem / skryvání mužů, kteří nechtějí nést svůj díl zodpovědnosti? Netřeba se anachronně dovolávat sociální rovnoprávnosti žen. V naší společnosti může každá žena uživit dítě. Dávno mohouženy statutárně i fakticky dosahovat i akademického vzdělání, ba naopak feminizace oborů je žehratelným problémem. Žena dneška, jak ji připravovalo už 19. století, má ekonomickou sebedůvěru. Ovšem už ve třicátých letech upozorňoval E. Rádl na to, jak neblahé je vymýtí právé hodnoty žensktví - dívka, matka, stařenka - a nahražovat je vulgari - zační jednotku ženu - ekonomickou jednotku. Dnešním zákonem interrupčním se z ženy, dobře fungující ekonomické jednotky, stává i společensky bezproblematická jednotka k ukájení sexuálních potřeb. Promínte mi laskavě ta odcizená, studená slova, ovšem v této rovině absence morální vazby se právě pohybujeme, a tak o hrubém faktu hovoříme.

Zde se totiž ztrácuje pravý smysl a cíl ženské autenticity, popírá se lidské mateřství. A to již v zárodku touhy. Infikuje se otrlostí, o které jsem přesvědčena, že v dívkách ani chlapcích není. Neposouvejme si světáckou hroubost do sfér, v nichž stále ještě bytuje stud a ideál. Vymýtíme-li programově všechny nadosobní, věčné ideály lásky, ztrácujeme sami sebe, zvrhl se člověk, zvrhl se rod.

Před jedenácti lety, v říjnu 78. roku byl korunován tiárou, * tj. trojnásobnou korunou JANA PAVLA II., a udělil požehnání Urbi et orbi tj. celému světu.

Papež není svěcen, jako např. biskup, ale je volen v konklave sborem kardinálů. Kdo obdrží dvoutřetinovou většinu, je volen. Nově zvolený papež, je korunován trojnásobnou korunou, jež je odznakem nejvyššího úřadu. Současně s sv. otcem však dále odmítl tiáru užívat společně se svým předchůdcem Janem Pavlem I. Pavel VI. dokonce svou tiáru v listopadu 63r. věnoval chudým. Svatý otec je prvním papežem neitalského původu od r. 1522 tj. od smrti Hadriána VI.

Občanské jméno má Karol Wojtyła. Oficiální titul : Svatý otec Jan Pavel II. biskup římský, náměstek Ježíše Krista, nástupce knížete apoštolů, nejvyšší velekněz katolické církve, patriarcha západu, primas Itálie, arcibiskup a metropolita římské provincie, panovník Vatikánského městského státu a sluha sluhů božích.

Narodil se 18.5.1920 ve Wadowicích v rodině vojáka. 1938 vystudoval gymnázium a zapsal se na FF Jagellonské univ. v Krakově. 1941 byl nucen studium přerušit, od této doby až do 1945 pracoval jako dělník v chemičce. V 42 r. však vstoupil do ilegálního církv. semináře a souč. filosofické fakulty Jag. univ.

V listopadu 46 vysvěcen na kněze, 46-48 studium Angelicum Roma. Působil kněžsky ve Francii, Belgii a Nizozemí. 48-58 kaplan farnosti Niegowice. 1951 získal titul Th. Dr., v 53 je jmenován docentem 1953-58 přednáší na církv. seminářích v Krakově na TF Krakovské univ. a na Lublinské kat. universitě. 1958 jmenován krakovským tit. biskupem. 1958 - 63 generální, později kapitulní vikář krakovské arcidiecéze. V letech 1963-78 Krakovským arcibiskupem kdy v červenci 67 je jmenován kardinálem.

Redakce časopisu přeje svatému otci dlouhá léta na apoštolském stolci, Boží milost ve vládě i službě církvi a celému světu.

* OPK INTRONISOVÁN

ori.

... Národy i jednotlivci touží po vlastním osvobození. Usilím o plný rozvoj je znamením jejich překonat mnoho různých překážek, které jim znemožňují lidštější život.. Hlavní překážkou, kterou je nutno překonat, aby se dosáhlo opravdového osvobození je hřích. Hříšné struktury, které vadí a zavádí, čím více /bytosť/ roste a rozšiřuje se...

... Dále je třeba zdůraznit, že žádná společenská skupina, např. stát a národ, nemá právo ocoobovat si ulohu jediného vídce, protože takový nárok znamená zničení opravdové subjektivní společnosti i občani jako osob, jak se to projevuje v každém totalitním režimu, bezohrákové se člověk i národ stávají pouhým předstevm, navzdory všem prohlášením a slovním ujišťováním v opačném smyslu. /b. 15./

Papa Joan Paolo secondo - Sollicitudo rei socialis.

/ z papežovy encykliky starostlivost církve o sociální

Roma snt. Petra 30. XII. 1987-1. p.

"Byla jednou jedna zeď. I když tou zdí obehnali velikou zahradu a do zahrady zavírali všechno, co nechtěli mít na očích. Mysleli to dobře. Zasadíme trápení a vyroste z něj květina. Toho trápení ale bylo moc i na tak velikou zahradu. Zadušilo všechno kolem a začalo se samo množit."

Tak začíná článek v týdeníku TVORBA č.26 z 28.června 1989. Rašek Bajgar, autor tohoto článku, zde popisuje neutěšený stav psychiatrických léčeben v Československu. Toto téma nás velmi zaujalo, nechceme však opisovat již jednou napsané a zveřejněné v oficiálním tisku, čtenář, bude-li mít zájem, si jistě toto číslo Tvorby dodatečně opatří.

V celé reportáži jsme ovšem nejvíce postrádali alespoň zmínku o skutečnosti u nás nejutažovanější, a to zneužívání psychiatrie proti osobám nábožensky nebo jinak politicky smýšlejícím.

S vědomím této mezery jsme se jednoho dne rozjeli za panem Augustinem Navrátilem, před časem hospitalizovaným v psychiatrické léčebně v Kroměříži. Pan Augustin Navrátil je autor petice "Podněty katolíků k řešení situace věřících občanů v ČSSR", po níž, jak je jistě mnohým známo, se u nás podepsalo přes 600 000 občanů. Za sepsání petice a zoraganitování podpisové akce mu byla u Okresního soudu v Kroměříži a posléze i u Krajského soudu v Brně nařízena ústavní léčba v Psychiatrické léčebně v Kroměříži.

Ovšem dle posudku švýcarských lékařů, posudku psychiatra MUDr. Vladimíra Komára z Košic a rozboru soudních znalců z Olomouce, je pan Navrátil naprosto duševně zdravý a není svému okolí nebezpečný. To mohou potvrdit i stovky jeho přátel a známých, a především rodina - manželka a devět dobře vychovaných dětí.

Tolik tedy stručně o panu Navrátilovi, ostatní posudte sami z našeho rozhovoru...

notto: "Člověk by měl pracovat pro církev, rodinu, vlast, a bližní, to jsou totiž spojené nádoby..."

Augustin Navrátil

Konzum: V našem časopisu se snažíme oslovit právě tu mladou generaci, která není ještě trvale vyhraněná.

N
Navrátil: To děláte dobře, protože tato generace ještě přesně neví čím je, ale je jí rozhodně není...

K: Mohl byste nám říct něco z vlastní zkušenosti o zneužívání psychiatrie v ČSSR?

N: Domnívám se, že samotní psychiatři se budou k těmto praktikám uchylovat stále řídkěji, neboť si sami uvědomují nebezpečí, plynoucí z informovanosti zahraničí a také naší veřejnosti.

Já sám jsem se snažil v době své hospitalizace maximálně ventilovat informace do zahraničí.

K: Jak jednají psychiatři proti takovým lidem jako jste třeba vy? Na výslovný příkaz "shora" nebo z vlastní iniciativy?

- N: Chovají se stejně, jako všichni občané. Tedy ne ^{podle výs-}lovného příkazu shora, ale ababěle. Chovají se ^{tak, jak} si myslí, že se to od nich očekává a vyžaduje.
- K: Jak jste se vyrovnával se svým pobytem v léčebně ?
- N: Víte, v tom mi vždycky pomáhala víra. Křesťan je oproti ostatním daleko vyrovnanější, klidnější. Snáší všechno daleko lépe - nemoc, trápení, zlo. Stejně tak i já - v psychiatrické léčebně, ve vazbě - a zvláště když jsem se stal známější osobou, jsem velmi cítil pomoc věřících na modlitbách. Mnozí okolo mne se snažili dokonce o sebevraždu, a já se naopak téměř vznášel.
- K: Jak jste se cítil, když jste se dověděl o olomoucké demonstraci za vaše propuštění ?
- N: O této věci jsem byl informován již od jejího zrodu. Znepokojovalo mne poněkud - zvláště po bratislavských zkušenostech - aby někdo nepřišel o zdraví nebo dokonce o život. Také názory křesťanů na takováto věci se různí. V posledních desetiletích si věřící zvykli být odkázáni jen do kostela a nic víc. Dříve byla církev mnohem víc na očích veřejnosti / různé církevní slavnosti, poutě apod./ . Dnes je izolovaná, takže dopad takového shromáždění, jako bylo 11. prosince 88 v Olomouci, je jistě na mnohé občany velký. Myšlím si, že pro křesťany je užitečné p r o j e v o v a t se navenek, aby si ostatní uvědomili, že i takový život tu je a že je nutno s ním počítat. Dnes se mnoho věcí mění i v církevním životě - třeba potlesk v kostele. Je to něco nezvyklého, co by bývalo bylo dříve nemyslitelné.
- K: Změnilo se chování lékařů vůči vám po olomoucké demonstraci a poté, co podepsalo vaši petici přes 0,5 milionu lidí ?
- N: Měli ze mne strach. Nevěděli, jak se zachovat. Na vycházku v areálu léčebny mne neustále doprovázely tři osoby - ošetřující lékař, psychologka a sestra. Dělal jsem si už z toho legraci - ptal jsem se jich, jestli to není málo, jestli by za námi ještě neměl jet šofér v tanku a nad námi letět vrtulník. Až za tak nebezpečného jsem byl považován. Při dřívější hospitalizaci jsem nesměl ani s vlastní manželkou na vycházku, a to je zdravotní sestra ve vedlejší pavilonu.
- K: Věděli tedy o 31 bodech ?
- N: Jistě, měli soudní protokoly. Ickdyž jsem byl hospitalizován z jiného důvodu, ptali se mne i na petici.
- K: Jak dlouho jste připravoval petici ?
- N: Petice měla 3 fáze. První jsem napsal před 12ti lety, měla asi 12 - 14 bodů a podpisová akce se uskutečnila zde na Kroměřížsku. Podepsalo ji na 700 lidí. V této

petici byl právě kriticky zhodnocen vztah církve a státu. Poté jsem byl obviněn z obušování.

Ve druhé petici jsem se soustředil na počet bodů /bylo jich 16/. Text jsem zaslal všem dostupným státním orgánům a složkám, aby se vyjádřili, zda podepisování této petice je s petičním zákonem. Žádný mi však kompetentně neodpověděl ano či ne. Dostával jsem samé vyhýbavé odpovědi - prostě mi nechtěli odpovédět. Vzájemně se každý odkazoval jeden na druhého.

A urgence odpovědí trvala 1 rok. Část /asi 20-30/ jsem sepsal a zveřejnil, a za to jsem byl znovu obviněn.

Druhá podpisová akce se tedy ani nazačala, byl jsem již v psychiatrické léčebně.

Se třetí /a zatím poslední/ peticí jsem čekal na vhodnou dobu. Konzultoval jsem jednotlivé body s kardinálem Tomáškem, kněžími, věřícími i nevěřícími. V té době kardinál Tomášek zveřejnil vše, co dělal v oblasti lidských práv / dopisy prezidentu Husákovi - zůstaly bez odpovědí, apod/.

Pak se daly události pomalu do pohybu - nástup Gorbačova v SSSR, demokratický trend v Bolsku a Madarsku - a já jsem cítil, že právě teď je ta pravá chvíle. Snažil jsem se pro tuto akci získat lidi v Praze, mezi kněžími, ale většinou to odsoudili. Prý není vhodná formulace, doba, a ani já že nejsem ten pravý člověk.

Nakonec jsem si celou petici napsal sám.

Chtěl jsem, aby vyšla současně s plánovaným d e s e t i l e - t í m d u c h o v n í o b n o v y českého národa.

K tomu d e s e t i l e t í - myslím si, že je to takové rozmáchnutí do prázdna. Celá struktura církve je rozvrácená a není schopna v současné době uskutečnit takovouto obnovu.

P

K: Neměl jste o sebe strach, zvlášť po smrti Pavla Wonky ?

N: Věděl jsem, že dělám nebezpečnou věc, ale strach jsem neměl. Poukázal jsem i na záhadnou smrt ing. Coufala. To bylo jako když hrábne do vosího hnízda! O sebe jsem strach neměl, ale o rodinu. Nejvíc toho zůstalo během mé další hospitalizace na manželce, zvlášť těžká mužská práce v hospodářství. Zůstala úplně v izolaci, lidé ve vesnici a také širší rodina se od ní distancovali. Rozšířila se fáma, že jsem vyzvědač.

K:K: Myslíte si, že by Československá strana lidová mohla v současnosti nějak zasáhnout ? Jaká by mohla být její úloha ?

NN: Sám jsem byl členem ČSL již ve svých 18ti letech, přestože tehdy byla plnoletost až v jedenadvaceti. V roce 1968 se tato strana dokázala zregenerovat a také se zvýšil počet jejích členů. Je docela možné, že se to i teď zlepšilo. Ovšem ČSL si musí uvědomit, že nelze donekonečna tak hazardovat s důvěrou lidí. Čelní představitelé lidové strany, podporovaní KSČ, dosud tvrdě odstraňují reformnější konkurenty.

KK: Jaký by mohl být hlavní podnět k přiblížení křesťanské nauky mladým lidem ?

NN: Dříve to bylo tak různorodé. Například Sdružení katolické mládeže nebo Orel, což byla kulturně-nábožensko-tělovýchovná organizace. Podle místních možností pak byla rozvinuta buď kulturní nebo tělovýchovná složka, ta náboženská byla zastoupena vžďvckv. Pak existovalo třeba sdružení katolický skaut.

Ronald David Laing - Transcendentální zkušenost
/zakladatel hnutí zv. antipsychiatrie, anglický psychiatr /

Žijeme v době, kdy se nám zem bortí pod nohama a padají všechny opěrné sloupy. Snad tomu bývalo i jindy. Máme všechny důvody k tomu, abychom se cítili nejistě. Když se základy našeho světa stávají diskutabilními, utíkáme do různých nor, chráníme se různými rolemi a vztahy. Pokoušíme si stavět vzdušné zámky, protože nemáme žádnou pevnou půdu pod, na níž bychom ji postavili. Všichni jsme svědectvím tohoto stavu.

Chtěl bych tu něco říci o transcendentální zkušenosti, která se někdy objevuje i v psychoze spolu se zážitkem b o Ź s t v í, jenž je živým/zrcadlem/zřídlem každého náboženství. Tyto zážitky mohou být označeny jako „mystické“ či „šílené“ a rozlišení není vůbec snadné. Obojí je totiž v naší společnosti považováno za deviaci, protože vychází za naše takřčeno „zdravé“ obzory. Do jakých sfér nás vůbec takový prožitek vede? Nese s sebou ztrátu stereotypního pojetí „smyslu života“, nejvíce však podléhají změnám ontologické základy. Fenomén bytí se najednou jeví zcela jinak a není tu nic, čeho by se dalo křečovitě zacytit, kromě nějakých zbytků vzpomínek, názvů, zvuků a předmětů, které zůstávají pojítkem a dávno ztraceným světem. Ta prázdnota však nemusí být skutečně prázdna, může být zaplněna vizemi až po okraj. Kdo nezažil, jak nepodstatný může být obraz vnější skutečnosti, ten si nedokáže uvědomit, jak bohaté, krásné i groteskní představy ho mohou nahradit a nebo s ním koexistovat.

U šíleného člověka se zcela mění jeho postoje ke všem oblastem bytí. Střed jeho prožitků se přenáší z „ega“ do „self“. Aktuální čas se stává anekdotickým, počítá se pouze s věšností. Ale ten člověk není zas tak zcela zmatený. Plete si „ego“ se „self“, vnitřní s vnějším, přirozené s nadpřirozeným, často však může být pro nás právě svou hlukovou dezintegrací a pocitem neštěstí manifestací svátosti. Vyhnanec ze scény bytí je tu cizincem, jenž k nám vysílá signály z prázdnoty, v níž uvíznul, a která může být zaplněna postavami, o jakých se nám ani nezdá. Zvykl si je nazývat demony a duchy a dávat jim jména. Ztratil smysl sebe sama, svých pocitů, svého místa ve světě. Říká nám, že už vlastně nežije. A my se pak cítíme vytrženi z našeho výhodného pocitu bezpečí jeho šíleným duchem, jenž nás pronásleduje svými nesmyslnými vizemi a hlasy. Cítíme se povinováni ho od nich osvobodit, očistit a vyléčit ho.

Šílenství však vůbec nemusí znamenat zhroucení. Může být také vítězstvím, může znamenat potenciální vysvobození a obnovu stejně jako porobu a existencionální smrt. Dnes roste počet těch, kteří měli zkušenost šílenství. Následující citát pochází z knihy K. Jasperse / Všeobecná psychopatologie / :

in Olomouc in Olomouc in Olomouc in Olomouc in Olomouc in Olomouc
Pan HONZÍREK JAROSLAV
dichodce z Horního Stěpánova, pošta Koniče.
V Olomoucké věznici je již 7. týden. Ve své věsnici seznamoval
spoluobčany s textem několika vět. Žije sám.

adresa olomoucké věznice: útvar sboru nápravné výchovy--

Konič 18 - Olomouc Jaroslavův č. 16-770 00.....

..... Věřím, že jsem si svou vlastní nemoc způsobil sám. Při svých pokusech prorazit do jiného světa jsem se setkal s jeho přirozenými strážci, ztělesňující mou vlastní slabost a mé chyby. Nejprve jsem si myslel, že tyto bytosti jsou skromnými obyvateli toho cizího světa, které si se mnou mohou podle libosti pohrávat, protože jsem vstoupil do té krajiny nepřipravený a stratil jsem se tam. Později se mi zdálo, že jsou odtrženy výtvořky mého myšlení, které svobodně existovaly blízko mě v prostoru a prosperovaly dobře na mých pocitech. Věřil jsem, že je má každý, avšak není si jich vědom díky ochraně podvodu, jemuž se říká pocit individuálního bytí.

V mém případě se individuální „já“ stalo pórovitým právě díky oslabenému vědomí. Skrze něj jsem se chtěl dostat k vyšším zřídům života. Musel jsem se dlouho připravovat a vyvolávat v sobě vyšší a neosobní „já“, neboť „nektar“/mana/ není určen pro smrtelníky. Působilo to však ničivě na animálně nižší „já“, které rozštěpilo a de-integrovalo. Vynutil jsem si tedy předčasný přístup ke „zřídlu života“ a dopadlo na mne prokletí, bohů. Příliš pozdě jsem si uvědomil že tu do hry vstoupily mlžné chiméry. Poznal jsem je, až když už měly příliš mnoho síly a když už nebylo cesty zpátky. Teď byl předemnou svět duchů, který jsem sám chtěl uzřít. Démoni se vynořovali z propasti jako Kerberos a odmítali mi vstup do střežených míst. Rozhodl jsem se pro boj na život a na smrt. Znamenalo to pro mě rozhodnutí na smrt protože jsem se musel zbavit všeho co podporovalo i nepřítel. Nechtěl jsem umřít jako šílenec, a tak jsem stanul před Sfingou: buď vy propasti a nebo já!

Tehdy přišlo osvícení a já pochopil skutečnou povahu mých svůdců, byli to jen zprostředkovatelé mého osobního „já“ které se zdálo být stejnou nulou jako oni. Větší a rozumnější „self“ se vynořilo a já mohl odhodit předchozí osobnost se vším všudy. Přesvědčil jsem se totiž, že ona by nikdy do transcendentální sféry nedokázala vstoupit. Pocítil jsem strašnou bolest jako ničivý úder, ale byl jsem zachráněn a démoni zmizeli. Začal pro mě nový život a cítil jsem se úplně jiný. „Já“, které se zkládalo ze samých stereotypních lží sobě samému, sice ve mně znovu vyrostlo z představ pocházejících z podvědomí, ale vedle něj a nad ním se vznášelo „já“ - větší nesmrtelné a nenarušitelné které se od té doby pro mě stalo azylem a ochranou. Věřím, že by mnoho pomohlo, kdyby i oni poznali vyšší „já“ a věřím, že i jiní lidé dosáhli tohoto cíle jemnějšími cestami než já.

Jaspersův komentář: „Takové vlastní interpretace nemocných vznikají samozřejmě vlivem chybných tendencí při vidění hlubokých psychických sil a bohatých schizofrenních zážitků...“

Tento pacient popsal s jasnozřivostí, jaké není jen tak rovno hledání staré jak svět i s jeho nástrahami a nebezpečími. Zdá se mi, že jisté t r a n s c e n d e n t á l n í z á ž í t k y jsou prvotním zřídlem všech náboženství a někteří psychotikové je mohou mít také a nemusí to nutně znamenat, že by se jejich zážitky museli odlišovat od zážitků nepsychotika. Prožíváme svou vnitřní a vnější zkušenost různým způsobem, který se dá označit jako egoistický, tzn. centrálně nebo periferně prožívá svět a sebe sama v kategoriích „spojené“ totožnosti, „já tady“ proti „ty-tam“, uvnitř jistých základních struktur prostoru a času, o něž se dělí společně s jinými. Zážitkem, tak nerozlučně spojeným s časoprostorem a toto -

žnosti, že^{se} z filozofického hlediska zabýval především Kant a později fenomenolog Husserl a Merleau-Ponty aj. Jeho historické a ontologické souvislosti si dnes musí uvědomit každý student humanitních věd. Jeho kulturní a sociálně-ekonomické souvislosti se dnes zdají banální už jenom antropologům a marxistům. A dále, se svým mimovolným a interpersonálním povzbuzením, jaké nám nabízí, dává nám onen pocit ontologického bezpečí, jehož oprávněnost pocítujeme jako sebeoddůvodnění, ačkoliv z metafyzického, ontologického, sociálně-ekonomického i kulturního uhlu vidíme, že jeho zdánlivě absolutní oprávněnost je chybná. Ve skutečnosti všechna náboženství a existencionální filosofie se shodují v tom, že takový egoistický prožitek je onou prvotní iluzí, mají, opou, filmem, Herakleitovým a Lao-covým snem, základní iluze o níž se mluví v buddhismu, společně akceptovaným šílenstvím, lánem z něhož se všichni musíme narodit a zase se do něho vrátit v okamžiku smrti.

Člověk jenž zažil ztrátu ega či transcendentální zkušenost, může přitom, ale také nemusí zabloudit. Později ho mohou prohlásit za šíleného, ale toto šílenství nemusí vždy nutně znamenat n e m o c, ačkoliv naše kultura tyto pojmy ztotožňuje. Co pro něj může být třeba darem z nebes, to ostatní členové společnosti mohou považovat za psychozu. Může to změnit jeho život, ale my stále můžeme pochybovat o oprávněnosti jeho vizí.

Jsou takové prožitky skutečně jen odrazem patologického procesu nebo osobního odcizování /alienace/ ? Nesoudím. Zdá se že od narození nevidomý, získá třeba po oční operaci zrak. Výsledkem však může být často jeho zmatek dezoorientace a utrpení. Světlo které osvětluje šílence, je nadzemským světlem. Nemusí být vždy jen deformovaným odrazem jeho momentální životní situace. Může být zaplaven světlem z "jiných sfér" není světem, v němž by psychické síly - unikající, odtržené, vysublimované nebo vypuzené ze svých původních zdrojů, - byly zapleteny do klamných soubojů, ačkoliv tyto síly mohou zatěmnit vnitřní i vnější realitu. Když Ivan Karamazov říká: "Jestliže Bůh neexistuje, pak vše je dovoleno". Nechce tím říct: "Jestliže mé Superego v projektované formě může být strženo, pak mohu dělat vše s čistým svědomím." Nýbrž: "Jestliže existuje p o u z e mé svědomí, pak pro mou vůli neexistuje žádný nejvyšší zákon. Měli by existovat lékaři a kněží, kteří by dokázali vést člověka do tohoto jiného světa a také přivést ho zpátky. Neboť tam se dá vstoupit jen po rozbití ulity nebo padnutí opony. "Ego" je nástrojem k životu v tomto světě. Když se ego poškodí nebo zcela zničí, /díky jistým situacím, toxiny, chemickými změnami apod., /pak člověk může být vystaven působení jiných světů "autentických" jiným odlišným způsobem, než nám již více méně známé krajiny snů, fantazií, či halucinací.

Svět do něhož člověk vchází, se zdá být dán jeho schopností ho vůbec zažít, stavem jeho vlastního-ega. Co nejvíce odlišuje naši dobu od jiných, je k směřování k totální kontrole vnějšího světa a uplné i g n o r o v á n í světa vnitřního.

Pokud oceňujeme evoluci člověka podle jeho úspěchu ve světě vědy, pak můžeme konstatovat jen samé úspěchy. Oceňujeme-li ji naopak z hlediska vnitřního vývoje, máme se vskutku za co stydět.

Z fenomenologického pohledu mají termíny „vnitřní“ a „vnější“ jen malou váhu. Ale v celé této oblasti jsme odkázáni jen na verbální prostředky a slova jsou prostě jen oním zenovým „prstem ukazujícím na měsíc a nikoliv měsícem samotným“. A při diskuzi o těchto problémech je to dnes horší, že se zde zpochybňuje samotná realita vnitřní skutečnosti.

Termín „vnitřní“ chápe náš osobní způsob vidění vnějšího světa a celou tu realitu, která nemá „vnější“, objektivní bytí, takové jaké jsou představy, sny, fantazie, tranzy, kontemplace a meditace, tj. skutečnost, jejíž existence si dnešní člověk už ani většinou není vědom. Např. v Bibli není nikde nejmenší důkaz o existenci Boha, andělů či ďáblů. Nedá se říci, že by lidé kdysi věřili v Boha. Oni prostě pocitovali jeho přítomnost! Neexistoval zde problém, zda je tento Bůh důležitější než jiní bohové, nebo zda je jediný a je-li nějak vymezen. Dnes se veřejně diskutuje nejen o tom, zda je hoden naší důvěry nebo jaké může mít místo v duchovní hierarchii atd., ale dokonce o tom, zda Bůh a duchovní bytosti vůbec e x i - s t o v a l i nebo existují.

Pravda, jak se dnes zdá, se ve velké míře opírá o adapta - bilitu vůči vnějšímu světu, vůči interpersonální sféře lidské společnosti. Proto se však vnější svět zdá být zcela oddělen od vnitřního, jaký koliv pokus o bezprostřední osobní zkušenost vnitřního světa s sebou nese velké riziko. Společnost ale bezděky t o u ž í po tomto vnitřním, snaží se však k tomu dostat lacině a bezpečně a tak zůstává stále ambivalentní. Není pak vůbec nic divného, že se za posledních řekněme stopadesát let rozbilo na těchto skalách především mnoho umělců: Hölderlin, Rimbaud, Van Gogh, Nietzsche, Artraud... Ti, kteří přežili měli jisté vyjimečné vlastnosti: schopnost zachovávat tajemství, prohnanost, důvtip, zcela realistic - ká hodnocení rizika nejen ze strany duchovních sfér, ale i ze str. lidí, nenávidějících každého, kdo skutečně hledá.

Volají - vyléčme je! Básníkem, který chápe svou ženu jako Múzu a podle toho jedná... mladého muže, který vyplul s malou jachtou na moře hlédát Boha...

Vnější, které je zbaveno vnitřního světa, zůstává temné. Žijeme v temném věku. Stav vnějšíkové temnoty je stavem hříchu, tj. alienace a vyobcování z vnitřního světa. Existuje mnoho způsobů, jak zkrátit svou cestu, šílenství jim však není. Kontrašílenství kraepelinské psychiatrie je přesným odrazem oficiálně posvěcované psychozy. Doslova a zcela vážně je to stejně šílené, pokud šílenst - vím rozumíme radikální vyobcování z celku. Připomenme si objekti - vní šílenství Kierkegaardů. Jak pocítujeme svět, tak i jednáme. Postupujeme shodně s našimi představami o tom, co má a nemá být, tzn. každý z nás je více či méně naivním ontologem. Každý z nás má názor na to, co existuje a co nikoliv. Zdá se mi, že bezpochyby nastaly v lidském myšlení a vědomí za posledních tisíc let hlubo - ké změny. V jistém smyslu je to viditelnější než nějaké změny ve vzorcích a modelech chování. Stačí připomenout, že člověk měl zku - šenost Boha. Víra nebyla problémem uvěření - neuvěření. Bůh exi - stoval, jeho přítomnost byla pocítována a uznávána jako fakt sám

ó sobě.

Dnes, jak se mi zdá, většina lidí nepocituje zkušenost Boha ani jeho nepřítomnost, nepocituje prostě nic. Pomáháme si historií renoménní nejen historických. Tak se dnes světský terapeut ocitá v roli slepce který má vést toho, kdo ještě částečně vidí.

Fontána navyschla, řeky stále plynou, světlo nezhaslo, ale mezi námi a Tím je solidnější a pevnější bariéra než jen 50 stop betonu. Deus absconditus. My také ?

Vše je dnes připraveno k tomu, abychom oklasifikovali a oddělili tuto skutečnost od objektivních faktů. A to je vlastně tou betonovou stěnou. Intelektuálně i emocionálně, intuitivně i teoreticky si musíme tuto stěnu prorazit cestu, i když zde hrozí chaos, zmatek, šílenství nebo dokonce smrt. Protože právě z naší strany hrozí riziko. Není tu žádné zabezpečení nebo garance. Mnoho lidí má nějakou zkušenost, ale málo skrze ní uvěří. Saul z Tarsu byl uchopen za krk, žhozen z koně a na tři dny oslepen, než se z něho stal Pavel.

Žijeme ve světském světě. Aby se mu dítě přizpůsobilo, musí rezignovat na svou extázi. Ztratili jsme možnost zkušenosti našeho ducha a očekává se od nás víra ? Víra pokud je, se však stává vírou v cosi, co není očividné. V Amosově je proroctví, že přijde čas, kdy bude hlad na zemi, ale nikoliv po chlebu a po vodě, ale po slově Božím. Ten čas přišel, - je jím dnešní doba.

V našem odosobněném pojetí psychického pseudozdraví je vše dvojnásobné. Naše zdraví není skutečným zdravím, jejich šílenství není skutečným šílenstvím. Jejich nemoc je destruktivním artefaktem, na němž se podílíme my i oni.

Šílenství, s nímž se setkáváme u pacientů, je úplnou parodií a groteskní karikaturou toho, čím by mohlo být skutečné uzdravení oné vyobcované integrace, kterou nazýváme zdravím. Skutečným psychické zdraví sebou nese, ať tak či onak, rozpad normálního ega, toho falešného já, patřičně přizpůsobeného naší odosobněné společné skutečnosti, nese sebou vznik, „vnitřních“, archetypických prostředníků božské síly a skrze to i smrt a nové zrození a pak eventuelní nový způsob funkce ega, kdy se ego stává sluhou božství a nikoli jeho zrádcem, jakým bylo dříve.

připravil dle monografie R.D.Lainga
O.R.I.

...Moderní člověk je propadlý druhým lidem a čím víc je propadlý, tím méně je spokojen a tím je osamělejší. Láska se stala dalším odcizením, dalším aktem násilí. Má potřeba, je potřeba být potřebován, má touha je touha po tom, aby po mně někdo toužil.

Jednám tak, abych nastolil na trůn to, co považuji za sebe sama, v tom, co považuji za srdce druhého...

/ in.Laing.R.D. The politics of Experience and the Bird of Paradise. Harmondsworth 1972/.

= N a h l é d n u t í /na inchozologické psychózy/.

A / - Psychická onemocnění z okruhu endogenní psychózy není vlastně onemocnění - z hlediska duchovního stavu. Je to spíše ponoření do hlubších vrstev reality na úrovni mysli.

Z pohledu metafyzického síla je to větší vnímání duchovně mentálních energií, které uvádějí mysl do vyšší aktivity.

Vstup do těchto energií může nastat za těchto okolností :

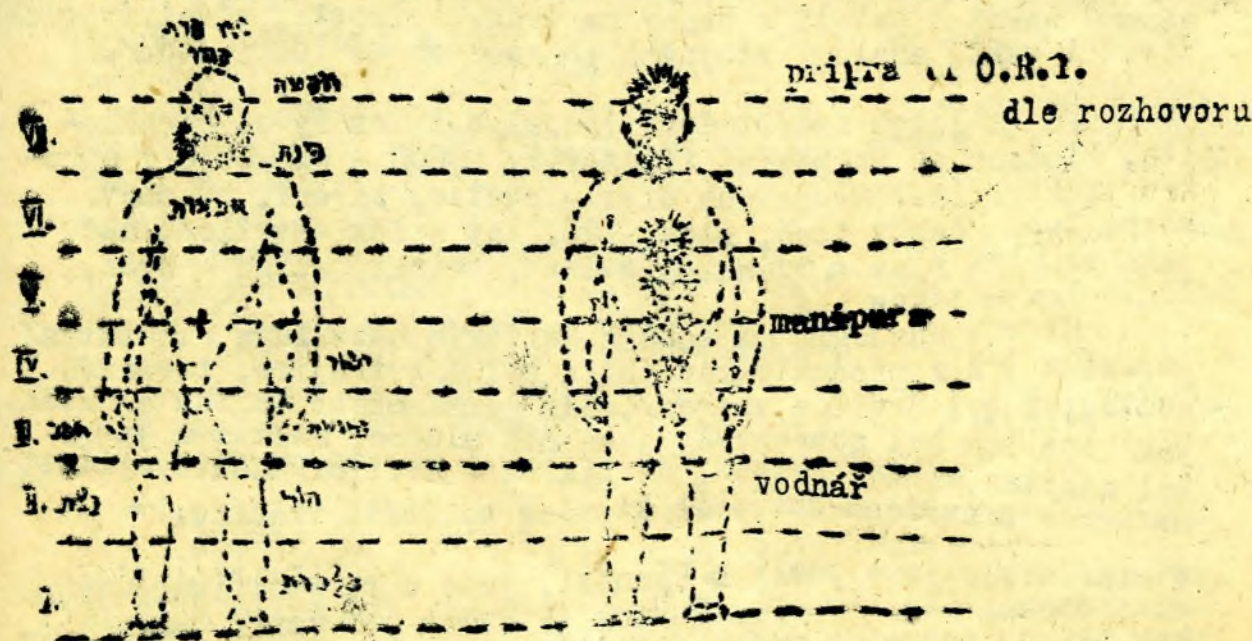
- 1/ běžným myšlením za krizových stavů /ale i bez nich/
- 2/ toxickými látkami 3/ probuzení síly šakti /pomocí cvičení/

Tato síla se dostává do úrovně manipury, indové ji nazývají město pokladů, mýšleno duchovních pokladů, čili invence ducha a inteligence, ale též město ROZPORU. Když člověk zažívá jící tento stav /úroveň manipury/, se má chápat jako všeobahuující duch, /a že není tělo /. V těchto případech si toho člověk není vědom. Dále se neví být před Bohem OČIŠŤEN, a v určitém případě baží po siddhi. V mnohých případech je i ateistou. Za těchto okolností se člověk západní kultury stává schizofrenikem.

B/. Jeho vysoce aktivní a vnímavá rasil utíká k relativnímu a proměnlivému. Ztotožňuje se z jednotlivostí, snaží se dojít od jednotlivosti k celku. Zaplétá se do labyrintu světa. Jelikož si neuvědomuje ~~státi~~ kauzální konstantu a ani svůj transcendentální původ, stává se tulákem v mysli. Z hlediska souč. psychologie je to krize osobnosti. Především však filozofická krize, vycházející ze stavu avidja.

C/. Z pohledu psychoneurologie a jogy.

Psychik vstupující do stavu schizofrenie se začne mentálně soustředovat na nohy, kde si začne postupně uvědomovat polaritu. V úrovni lýtek je vstupní brána do vodnářské úrovně. Tato úroveň má tajemný vztah k mentálnímu tělu a mysli /~~ktj~~/ V tomto stavu vnímání začne přenos energií v idě a pingale rychlejší, se vzestupnou tendencí. / Mysl přitom řeší etickofilozofické teze až do stavu sebeoběti/. Energie přitom rychle stoupá k vyšším mozkovým centrům. Tam se energie spojují tzn. intuitivní a log. vazby. Tyto energie se nepohlcují ale násobí, reaguje na ně hypotalamus, dále hypofýza jež dává podnět všem endogenním žlázám. Tímto nastává zvýšený metabolismus a přenos energií se zvyšuje. Kdybych mluvil mod. jazykem, je to pokus o novou duchovní mutaci člověka, v duchu evangelii jsou tři maličci.

zákon odplaty

motto:

Kdo má uši - slyš!

Jestliže kdo do vězení povede,

do vězení půjde,

zabije-li kdo mečem, musí, mečem

zabit býti. Zdeť jest trpělivost a víra svatých.

/Bible kralická, Zjevení podle Jana kap.13 verš 9-11./

Křesťanství, Kristus, co to je? Co tohle všechno znamená pro dnešního člověka? Představa posledních mrazivých tónů Bachovy fugy v barokním šerosyту mysteriozního tajemna. Nepochopitelná katedrála, a zdvižená hlava. Pro někoho pocit, pro někoho nic, - z dvoutisíciletého působení. Kameny, teologie a vysvětlitelné - nevysvětlitelné. Pramen se ztrácí v zemi, aby na jiném místě silnější a čistší znovu vyrazil.

Podívejme se opravdu pouze z jednoho, velmi omezeného úhlu, na TO, co se rodilo v CHAOSU na přelomu tisíciletí.

Doznívající antika, probudivší se mystéria, gnóze, alchymie, magie a hledající obrněné židovství. Starověk - středověk. Nástup - pramenění nových ideí. Kristus - křesťanství.

Vratme se však k naší předešlé kapitole jež pojednávala o starověkých formách a interpretaci fenoménu prevtělování, jakož i zákonu odplaty jež je axiomem tohoto, a vzestupu k Bohu, jakožto vymanění se z koloběhu, z cyklického prevtělování.

Křesťanství. To je Ježíš Kristus z Nazaretu, syn Boží, p r e v t ě l e n ý /tzn. inkarnovaný na zem/. pozn. tuto formu teologie musela nechat, aby ji později sebrala lidem.

Je to personifikace ř. loga /tj. řádu, zákona, objasňujícího slova/. To je Ježíš Kristus. Podobnost se také nabízí u ostatních Božstev /jako inkarnovaných - převtělených do lidské podoby Bohů- viz. Ahura Mazda, Osiris ale i indický Kršna, IO. vtělení Višnu a pod./ Tito byli též očekáváni v dobách temna a chaosu v širokých vrstvách, a nesou společné pozemské osudy / počati z panny za trag. okolností, zdánl. tragický život i smrt, analog. stejných pohanských událostí atd./.

Pojem logos zaměstnával řec. klas. filosofy od Herakleita, Platóna až po pozdní filosofii. LOGOS - označuje v širokém spektru indoevropských slov - světlo, záření, od slov. kmene leg. /česky louč, slov. lúč, lat - lux -světlo/, ale také skupina slov s významem svázat, sbírat, /liga - svaz, legie-lex - zákon .../

Slovní analogii má také s keltským názv. Luga /Teutates/ poz. víme již z předešlé kap. že to byl I. z trojice, tzv. král Keltů, jež byl druidům vzorem/, dále germánského Lokiho a další. Také Apollon byl zobrazován jako Bůh slunce, světla a jasu, byl nazýván zářící Foibos, či Lykios - svítící. Měl spojitost Hermem - průvodcem duší, ke kterému se ještě vrátíme.

V min. čísle jsme psali o Hermovi, jako o personifikaci vzduchu, ducha, ale i bouře. Hermes je ovšem jen částí bouře, bohem větru nesoucího mraky. Hermes měl tedy název Krioforos - nosič beránka /jako pers. ducha-větra přenašejícího mraky,

ale také posel slunce-Apollóna.

Otevírá se tedy doba SVĚTLU, a jak jsme si mohli všimnout, postava nosiče beránků se dostala i do křest. symboliky. Toliko k předobrazu příchodu mesiáše /másiách/- pomazaného, který měl v povědomí tehdejších lidí urč. znaky a ukoly, zcela universální povahy, bytizkreslené. /Jak např. poukazují proci starého zákona/.

Intenzivní očekávání mesiáše bylo ve středomoří asi nejintenzivnější v porobeném židovství. Byla mu přiřčena role 1. obnovitele silného žid. státu a u menšiny též obnovitele nauk.

V této době vychází z židovského ortodox. prostř. /fari-zeu, saduceu a zelotů/ -myst. rch. směr- gnosticizmus. /Gnose - poznání /. Má mnoho směrů, forem, pro nás je zajímavé, že jest nositelem myšlenek převtělování, -zák. odplaty, ale i vymanění ve vzestupu k Bohu. Existovala prakticky u všech tehdejších národů středomoří /řecko - mysteriosní kulty, židů, v sev. Africe i Mezopotámii/. Nás však zajímá spíše židovství, jako nositelka pozdější křest. ideologie a část. i helenizmus.

Kristus, ale i Jan Křtitel vychází zcela jistě z gnoze. A to ze směru Mandá d cháijí - Mandeiismu /vých. aramejsky pozn. života/. Byli to náboženské skupiny, které prováděly dnes v křest. známé ukony /původně však mysteriosního charakteru/, jako jest křest, mytí nohou, pomazání atd. /- v pův. žid. prostř. neexistovalo/.

GNOZE -žila bytostně z transcendentálního vzestupu, kterému samozřejmě věnovala větší pozornost nežli determinizujícímu cyklu převtělování. Zcela se zaměřila na vymanění se z něj. Operovala však často i s prvky vtělování. Známa je např. analogie Eliáše s Janem Křtitelem. Ta se objevuje jak v gnost. literatuře, tak v kanonizované Bibli.

V traktátu Pistis Sofia /víra-moudrost/ v VII. kap. hovoří Kristus k učedníkům: „síla malého ico, toho ze středu, a duše proroka Eliáše jsou svázány v těle Jana Křtitele“... S převtělováním pracuje i Markos, jehož výtahy podává Hypolitós a Ireaios, dále Mání v manicheismu pracuje s vtělováním. „Tělo vzniklo kvůli duchu“, píše se v Tomášově evang., jež obsahuje něco z ducha své doby.

Převtělení se dostalo jako fakt i do synoptických evang. /Matouš, Marek, Lukáš/, hl. v postavě Eliáše a J. Křtitele. „A chcete-li to přijmout, on je Eliáš, který má přijít. Kdo má uši k slyšení, slyš. /Mt. II. 14-16/, ale i v Mt. 17-11-14, i když to sám na jiném místě popírá /Jan I. 21/. V podstatě však tento fenomén- fenomén převtělení byl i v židovském nár. běžný, jak poukazuje i /Marek VI. 15/.

Dnešní teologové myšlenku převtělování samozřejmě zavrhnou, i gnozi, a z gnoze se snaží toto odstranit. V příp. Máního, poukazují na jeho cestu do Indie, a export myšlenek stěhování duší odtud. Jak dobře víme, nečá se tento fenomén zúžit pouze na jednotl. gnost. směry. I když na cesty do Indie poukazuje i např. Evang. Tomášovo, kam putoval Tomáš, a kde údajně i zemřel ve vězení. /text nevylučuje i pouhou metaforu tohoto/.

Podobné názory jsou i v ev. p. Marie. Ale i Ježíš - Íssá pobýval dle orientalisty prof. N. Roericha v buddhistickém klášteře, nález je z r. 1935, a nálezců brzy s objevem záhadně zmizel. V textu byl podán jako příchozí poutník z Palestiny, jež v klášteře studoval, a v 29 letech se vrátil do vlasti.

Myslíme si však, i přes tyto názory, že pojem přetělení nebyl exportován, nýbrž existoval v každé kultuře nezávisle.

Přelom tisíciletí-ukřižování Krista. Svět se dostává do varu. Vyvstávají mesiášové jako Menandros a Disichthos ze Samarií, jež jsou později prohlášeni za falešné. Rokrotuje se i apoštolská obec - přívrženců pravého Krista. Byla to doba vnitřních, ale i vnějších zápasů.

V samotném vrcholu tohoto, vstupuje na scénu Pavel z Tarsu. První konvertita. Dostává se pomalu do čela křesť. hnutí, stává se i prvním formovatelem křesťanské idee. Lze jej považovat i za zakladatele tzv. Antiochijské exegetické školy, jako směru v křesť. paralelního se stávající Alexandrijskou. Alexandrie po dobytí Alex. Velikým byla centrem jak řecké, tak židovské diaspory, milionové nově vzniklé město chovalo však i mágy, alchymisty a věštců. Alex. křesť. škola byla tedy nositelkou spíše symboliky, a operovala i s pojmy jako je přetělení a stěhování duší. Tato myšlenka, jak později zjistíme, byla zde potlačována, až do pomalého se uzavření před světem.

Koncem století již bylo jasné že zde budou existovat dvě školy. Antiochijská a alexandrijská. Počátky tříbení názorů spadají již do roztržky apošt. Petra s Pavlem z Tarzu, údajně kváli obřízce r. 45 v Jeruzalémě. Znamenalo to šíření silnějšího vlivu zast. Pavla, a to v neomezenosti vlivu křesť. a v očekávání zpětného návratu mesiáše.

Vysvětleme si však proč pavlinisté, a pozdější křesť. kultura zavrhla a neuznala pojem přetělování. Pavlinismus a jeho vůdčí antiochijs. sbor, byl nositelem myšlenek pozdějšího - současného křesťanství. Proč neměla vliv a neurčila výkroční alexandrijská škola, s velikány jako byl Origenes, Justinos, Clement Alex. Basilides či Valentinus?

-Ti operovali stejně jako tehdejší souč. svět s pojmy stěhování duší, jako gnose a ostatní.

V obecném smyslu, v době vzniku i později překonávala Antiochijská škola uzavřenost /např. vtělování aj/ hellenist. aj. světa mocným prvkem osobní spásy, jako nezasloužené milosti Boží. A to pro všechny lidi bez vypjatého individuálního boje, dbala na logičnost a doslovný výklad evangelií a na budoucnost - dějinnost spásy. Tím otevřela novou dimenzi pro lidstvo i jednotlivého člověka - novou naději ve spásu jež je pro každého ve zbožném životě ~~okamžitě~~ připravena.

Oběť /martyrium/, se v této škole prosazuje především napodobením oběti Krista na kříži, jež zde vedla k častým obětem tělesným. Otevírá se tím i obětování pro Krista, pro církev - pro budoucnost a čas.

Zato alexandrijská škola více vychází ze starověkého kosmologického plánu, neměnného chápání světa, ze starověké nehybnosti řádu a světa. Člověk se musí sám rozhodnout, a poznáním dospět k prohlédnutí a vysvobození v Bohu. Biskupové alex. křesť církve ještě operují s pojmy převtělování a pod. avšak více se obrací na individuální spasení, na vysvobození duše. Završovatel této školy Origenes, umrtím koncem 3. stol. ukončuje životnost tohoto směru, kladl např. větší důraz na oběť duchovní-Bohu, nežli jeho pavlinističtí nástupci v církvi.

Pavlinisté vítězí postupně nad gnozí a ost. starověkými postoji, jak svým přístupným nadějným postojem k ostatním národům /ne pouze židovství/, přístupnou a jasnou eschatologií, otevřenou budoucností-vykoupením. A to jak se domnívali, již v jejich životě, s následným spasením Mesiáše, všech, kteří se k němu hlásí. Gnoze, alexandrijská škola aj. starověké směry spíše tuto otázku problematizovali či relativizovali, a vypada-li zřejmě jako stavěči překážek pro ostatní křesťany.

Vlivem pavlinismu-křesťanství, jako tlaku na římskou říši s postupným nabýváním masového vlivu, vcelku již kompaktní církve se dostává pomalu do čela i oficiálně. Dříve perzekuována, nabývá pomalu moc. /Milánský edikt - 313 po Kr./

V zájmu jistých ideových nejasností, upravovali tyto křesťané evangelia dle svých nosných ideí, retušovali události a některé sporné výklady, aby údajně neuškodili mladému nově vznikajícímu křesťanství. Např. nezaujatý platonik Celsos-2stol. /ve spise Pravdivé slovo/ píše že křesťané mnohonásobně předělávají a přepracovávají první zápisky evangelií, jen aby mohli odmítat výtky. Polemizoval s ním dokonce i Origenes.

V rámci jednoty byla pálena i některá apokryfní evangelia, takže dnes se z nich zachovaly malé zbytky.

To je již krůček k ideologii, kterou začala tvořit po jeho uznání Konstantinem /313/, a závaznosti této církve pro celou říši Diodorem. /381/. Zrušením pojmu stěhování duší, zrušením všech sporných a dvouznačných výkladů na Nicajském koncilu, jako např. zrušení doketismu, ariánství /koncil r. 381 v Cařihradě/, jasných definic-trojice apod. dochází jak k potírání vlastních jinak smýšlejících /385 Priscilius/ ale i rušením jakýchkoliv jiných, názorově odlišných směrů.

Dějiny církve se spojily s římským impériem, staly se nositelkou státní ideologie a moci. /pozn. na to málem doplatili při pádu římské záp. říše-410/. Začaly rozporné dějiny církve, jež jejím postupným očištěním, se snad začínají vracet nejen k morálním pravdám, ale i k výchozí- stěhování duší, inkarnaci, jak se k němu hlásí např. kardinál Mercier.

... Amen, pravím ti, že odtud nevyjdeš,
dokud nezaplatíš do posledního
haléře. /evang. Matouše V. 26./

/s/.- oficiální zavržení stěhování duší-převtělování,
zavrženy koncilem Cařihradským r. 553. -ori-
/Evans-Wentz.W.Y. Jesus College Oxford/.